

László Csabát nem kell bemutatni egyetlen udvarhelyi labdarúgást szeretőnek sem. Volt a magyar válogatott másodedzője, dolgozott a Fradinál, az év edzője lett Skóciában. Most a litvánokat irányítja. Büszke arra, hogy az öreg kontinensen lehet szövetségi kapitány, de néha hiányzik neki az adrenalin, amit klubcsapatnál érezni.

A napokban hazalátogatott, hogy kis időt szüleivel tölthessen Hodgyában. Ekkor beszélgettünk.

Miként kerül székel ember a litván labdarúgó-válogatott szövetségi kapitányi székébe?

Ennek van, természetesen, előzménye. Nem vagyunk olyan sokan, akik Európában szövetségi kapitányként dolgozhatunk. Magyarokra gondolok. Különös és különleges helyzet. Azok az eredmények segítettek, melyeket eddig elértem az edzői karrieremben.

Aki ismeri a balti országokat, embereket, a helyzetet, az tudja, hogy Litvánia ezelőtt tíz évvel vezető helyen volt a foci tekintetében. Ma már lecsúszott a harmadik helyre, mert az észtek és a lettek megelőzték. Most kellene visszatornáznunk, ezért írtam alá a hosszú távú szerződést. A cél az, hogy a 2016-os Európa-bajnokságra kijussunk.

A mostani vb-selejtezőbeli csoportotok, ha nem is nehéz, de igazán kiegyensúlyozott.

A bosnyákok és a görögök mellett ott a szlovák válogatott is. Aztán a lettekkel óriási a

rivalizálás. Olyan, mintha magyar–román párharcot játszanánk. Na, meg Lichtenstein. Jelenleg négy ponttal a negyedikek vagyunk. Most jönnek a hazai meccsek, a harmadik, negyedik pozícióra oda kell érünk.

A litván focit sajnálom, mert szinte teljesen leépült. Három nagyobb stadionjuk van, de azokat sem használják, mert alig van csapat. A nemzeti stadion romokban áll. Nagyon sok a probléma, de lassan sikerül mindent elindítani: felépült a szövetség új székháza, illetve egy 8000 férőhelyes új stadion, ahol a válogatott végre szerepelhet a hazai meccseken.

Milyen volt a fogadtatásod?

Az elején nem nagyon tudtak megbirkózni a mentalitásommal. Azokat az régi játékosokat, akik tíz évig nem hoztak eredményt, nem hívom be. A sajtó, a menedzserek is megkérdőjelezték ezt. De sikerült elérnem, hogy a fiatal focisok, akik nem voltak addig reflektorfényben, nem voltak a válogatott közelében, azok most kezdők lettek. Így leült kissé a harag.

Lassan a mi, az én oldalamra billent a mérleg nyelve. Ezen a felfogáson nehéz volt változtatnom. Valahogy úgy volt, ha valaki válogatott, akkor mindig az is marad. Hát nem!

Szeretem ezt a munkát, de hiányzik az, hogy minden nap a pályán legyek. Nagyon sokat utazom, követem a játékosokat, a 21 éven aluli nemzeti gárdát.

Klubcsapatot edzeni inkább közelebb áll hozzád?

Mindkettőnek van előnye és hátránya. A szövetségi kapitányságnak az az előnye, hogy elértél egy olyan státuszt, hogy te vezetheted egy ország csapatát. Csak hab a tortán, hogy ezt Európában teszed. Amennyiben fiatal vagy, akkor aktív vagy. Szeretnél minden egyes nap a pályán lenni. Ezt nem tudom a mostani munkámmal kielégíteni. Ha nem vagy tapasztalt, akkor befásulsz.

Hiányzik a mindennapi, a hétvégi adrenalin, a nyomás, amit egy edző érez. Nagyon sok trénerből azért lesz szövetségi kapitány – leginkább, ha idősebb –, mert azt mondja, nincs szüksége a sok stresszre. Ezzel szemben, nekem igenis szükségem van rá: izgó-mozgó ember vagyok. Ezért is vagyok minden hétvégén meccsen, edzőkkel találkozom, játékosokkal egyeztetek. De közel áll hozzám a klubfutball, és vissza is szeretnék térni.

Van különbség egy afrikai és egy európai ország válogatottjának irányítása között?

Nincs. Mindenki azt képzei, hogy Afrikában minden másképp működik. Lehet, hogy hétköznapi, gazdasági vagy politikai szinten az élet más. De a futball ugyanaz. Sőt, ha igazán megvizsgálom, akkor sokkal könnyebb Afrikában dolgozni. Már csak azért is, mert ott az első számú sport a labdarúgás, így nagy az érdeklődés. Ott egy államelnöknek hatalmas kihívás, hogy a válogatott jó legyen, eredményeket hozzon.

Viszont Afrikában nagyon gyorsan ejtenek. Ott nincs középút: vagy sikeres vagy, vagy szó szerint elúznak. Talán ennyi a különbség.

Az eddigi sikereid közül melyikre vagy a legbüszkébb: a Fradinál, a Hearts-nál, az ugandai válogatottnál elértekre? Vagy a mostanira?

Talán a skótra. De nagyon nehéz választanom. Onnan közelíteném meg az egészet, hogy én hátrányból indulok. Nincs meg az a háttér, hogy játszottam volna száz első osztályos

meccset, és azután lettem tréner. Az ilyeneknek sokkal könnyebb előrehaladniuk. Jobban ismerik, és elismerik őket – legalábbis az elején.

Nekem főképp a pályafutásom kezdetén óriásit kellett harcolnom az előítéletekkel. Skóciában nagyon kevés külföldi edző dolgozott sikeresen. Csak felületesen ismertek. Ki ez a László Csaba? – tette fel mindenki a kérdést. Ugandából érkezett. De sikerült elérnem azt, hogy felnézzenek rám.

Két szinten is: nem csak az ottani edzők választottak az év edzőjévé, hanem az újságírók is. Addig ezt a két titulust egyetlen külföldi tréner sem kapta meg. De még skót sem. Ez adta a löketet, hogy le tudjam győzni az előítéleteket.

Litvániában épp fordítva van. A legtöbb újságíró azt kérdezi tőlem: mit keresek ott, számomra ez mitől kihívás? Miért nem dolgozom a nyugat-európai fociban, ahol nekem helyem lenne? Kontrasztok, de örülök, hogy ilyen kérdések merülnek fel, mert ezzel elismerik az én munkám.

De ha teljesen őszinte akarok lenni, akkor arra vagyok büszke, hogy dolgozhattam a magyar válogatottnál és a Ferencvárosnál. Gyerekkorom óta Fradi-drukker vagyok, mindig szorítottam nekik. Aztán ennél a klubnál edzősködhettem. Nagy álmom valósult meg.

Mit szeretnél még elérni?

A magyar válogatottnak most van szövetségi kapitánya. De ha egyszer felkérnének, hogy én irányítsam a nemzeti gárdát, akkor biztos, hogy elvállalnám.

Két hónap múlva újabb vb-selejtezők jönnek. Egy másik csoportban magyar–román párharc lesz. Figyelsz erre a meccsre?

Naprakész vagyok nagyon sok bajnokságból. A magyarból meg természetesen, ez előnyt élvez. Sok barátom van ott. A magyar foci fontos szerepet tölt be az életemben, mert az adta meg a löketet, hogy itt tarthatok: profi edző lehetek. Ha csak a magyar–román rivalizálást nézzük, akkor sok pozitív élményem van. Szurkolóként követtem, amikor utoljára kijutottak a vébére. Akkor érettebben futballoztak, ki tudtak jutni egy világeseményre.

Most képesek lesznek rá?

A magyaroknak tavaly kellett volna találkozniuk a románokkal. Utóbbiak szövetségi kapitánya, Pițurcă úgy összerakta a csapatot, hogy sikerült meglepetés eredményeket szerezniük. Az én szemszögemből a továbbjutás ezen a két meccsen dől el. Pillanatnyilag a két együttes azonos szinten áll.

A románok előnye, hogy erősebb a bajnokságuk, de sok náluk a külföldi. A másik oldalon, ami

rossz mederbe tereli az egészet, hogy ezt a meccset politikai csatározásnak is tekintik. Így nagyon nehéz a játékosnak csak a sportra gondolnia. Arra, hogy győznie kell.

Tanulod a litván himnusz?

Nem egyszerű egy magyar embernek azt elénekelnie. De a két nemzet jó kapcsolatban áll, nyelvi hasonlóság is létezik. A litvánok nagy tisztelettel néznek a magyarokra. Báthory István fejedelem egyben Litvánia nagyhercege is volt. Szobra is van Vilniusban, ő alapította az első egyetemet ott. Így van közös kapocs.

Nem tudom elénekelni a litván himnusz, de eléggé hasonlít a magyar szövegéhez. A Baltikum is sokat hányódott. A litvánok nagy hazafiak, a székelyekre hasonlítanak.